VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

2024. gada 2. oktobrī*

Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Metāla iepakojumu tirgus – Lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums – Sadarbība starp Komisiju un valsts konkurences iestādēm – Izmeklēšanas procedūras uzsākšana, ko veic Komisija pēc valsts konkurences iestādes lūguma – Pārdales termiņš – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesiskā paļāvība – Subsidiaritātes princips – Tiesības uz aizstāvību – Samērīgums – Labas pārvaldības princips – Pretprasība par naudas soda apmēra pārskatīšanu pēc izlīguma procedūras

Lietā T-587/22

Crown Holdings, Inc., Jārdlija [*Yardley*], Pensilvānija (Amerikas Savienotās Valstis),

Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH, Zēsene [*Seesen*] (Vācija),

ko pārstāv *A. Burnside, C. Graf York von Wartenburg, A. Kidane* un *D. Strohl*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Ernst, A. Keidel* un *L. Wildpanner*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja A. Markulli [*A. Marcoulli*], tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*], V. Tomljenoviča [*V. Tomljenović*], R. Norkus [*R. Norkus*] (referents) un G. Valasidis [*W. Valasidis*],

sekretāre: I. Kurme, administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pēc 2024. gada 20. marta tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums [1]

1 Ar šo prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītājas *Crown Holdings, Inc.* un *Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH* lūdz atcelt Komisijas 2022. gada 12. jūlija Lēmumu C(2022) 4761 final par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu (lieta AT.40522 – Metāla iepakojumi) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ciktāl tas attiecas uz prasītājām. Eiropas Komisija pretprasībā lūdz palielināt prasītājām uzlikto naudas sodu.

I. Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītājas ir sabiedrības, kuras darbojas metāla iepakojumu, tostarp metāla bundžu un metāla aizdares līdzekļu, nozarē.

3 2015. gada martā *Bundeskartellamt* (Federālais karteļu birojs, Vācija) uzsāka izmeklēšanu attiecībā uz vairākām šīs nozares sabiedrībām, tostarp prasītājām.

4 Pēc Federālā karteļu biroja lūguma izmeklēt šo lietu Komisija 2018. gada 19. aprīlī pieņēma Lēmumu C(2018) 2466 final par izmeklēšanas uzsākšanu lietā AT.40522 – *Pandora* (turpmāk tekstā – "lēmums par izmeklēšanas uzsākšanu").

5 2018. gada 25. aprīlī Komisija no prasītājām saņēma pieteikumu iecietības programmas piemērošanai.

6 2021. gada 23. martā Komisija aicināja prasītājas un otru pārkāpumā iesaistīto grupu piedalīties izlīguma apspriešanā.

7 Ar 2021. gada 1. oktobra lēmumu procedūra tika izbeigta attiecībā uz visām Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritorijām, izņemot Vāciju.

8 Prasītājas iesniedza oficiālu izlīguma iesniegumu, kurā tās, pirmkārt, atzina savu atbildību par pārkāpumu un, otrkārt, norādīja maksimālo naudas sodu, ko tās sagaida, ka tām uzliks un ko tās pieņems izlīguma procedūrā.

9 2022. gada 19. maijā Komisija prasītajām nosūtīja iebildumu paziņojumu, un tās atbildē apstiprināja, ka Komisijas konstatētie pārkāpuma fakti un juridiskais vērtējums atspoguļo to izlīguma iesniegumu saturu un ka tās saglabā apņemšanos veikt izlīguma procedūru.

10 2022. gada 12. jūlijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu. Tā konkrēti atzina, ka prasītājas laikposmā no 2011. gada 11. marta līdz 2014. gada 18. septembrim piedalījušās vienotā un turpinātā LESD 101. panta pārkāpumā metāla iepakojumu nozarē Vācijā, un uzlika tām 7 670 000 EUR naudas sodu.

[1] Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

11 Šai summai piemērots 50 % naudas soda samazinājums, kas prasītājām tika piešķirts, pamatojoties uz Komisijas paziņojumu par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu [aizliegtu vienošanos] gadījumos (OV 2006, C 298, 17. lpp.), un 10 % naudas soda samazinājums, balstoties uz Komisijas paziņojumu par izlīguma procedūras kārtību karteļu [aizliegtu vienošanos] lietās, lai pieņemtu lēmumus saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 7. un 23. pantu (OV 2008, C 167, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "izlīguma paziņojums").

[..]

II. Juridiskais pamatojums

A. Par atcelšanas prasību

15 Vispirms, pirmkārt, jānorāda, ka Komisijai ar LESD 105. panta 1. punktu ir uzticēts uzdevums uzraudzīt LESD 101. un 102. panta piemērošanu.

16 Tādējādi Komisijai saskaņā ar judikatūru jādefinē un jāīsteno Eiropas Savienības konkurences politika (skat. spriedumu, 2013. gada 16. oktobris, *Vivendi*/Komisija, T-432/10, nav publicēts, EU:T:2013:538, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 Atbilstoši šiem principiem Padomes Regulā Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), paredzēts Komisijai, ņemot vērā tās Savienības konkurences politikas kontekstā noteiktās prioritātes, piešķirt pilnvaras – neatkarīgi no tā, kādā veidā tā ieguvusi lietas materiālus, proti, saņēmusi sūdzību vai rīkojas pēc savas ierosmes, – lemt, vai par kādām darbībām jāierosina izmeklēšana, jāpieņem lēmums, ar kuru tiek konstatēts pārkāpums, vai lēmums par korektīviem pasākumiem, tostarp naudas sodu. Tas pats attiecas arī uz gadījumu, kad, kā tas ir šajā lietā, Komisija izskata lietas materiālus pēc valsts konkurences iestādes lūguma.

18 Otrkārt, ar Regulu Nr. 1/2003 ir izbeigta agrākā centralizētā sistēma un atbilstoši subsidiaritātes principam izveidota plašāka valsts konkurences iestāžu iesaistīšanās, šim nolūkam tām piešķirot tiesības īstenot Savienības konkurences tiesības. Regulas sistēma ir balstīta uz ciešu sadarbību, ko tiek aicināts attīstīt starp Komisiju un dalībvalstu konkurences iestādēm, kuras apvienotas sadarbības tīklā (spriedums, 2015. gada 16. jūnijs, *FSL* u.c./Komisija, T-655/11, EU:T:2015:383, 75. punkts).

19 Treškārt, no Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punkta izriet, ka Komisija saglabā dominējošo lomu Savienības konkurences noteikumu pārkāpumu izmeklēšanā un konstatēšanā, un to neietekmē paralēlā kompetence, kāda valstu konkurences iestādēm ir atbilstoši minētajai regulai (spriedums, 2011. gada 13. jūlijs, *ThyssenKrupp Liften Ascenseurs*/Komisija, T-144/07, T-147/07 līdz T-150/07 un T-154/07, EU:T:2011:364, 76. punkts).

20 Proti, saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktu, kad Komisija uzsāk izmeklēšanu attiecībā uz vienu vai vairākiem uzņēmumiem par iespējamu LESD 101. vai 102. panta pārkāpumu, dalībvalstu konkurences iestādes tiek atbrīvotas no to kompetences vērsties pret šiem uzņēmumiem par tām pašām, iespējams, pret konkurenci vērstām darbībām, kas notikušas vienā un tajā pašā laikposmā vai laikposmos vienā vai tajā pašā preču un ģeogrāfiskajā tirgū vai tirgos (spriedumi, 2021. gada 25. februāris, *Slovak Telekom*, C-857/19, EU:C:2021:139, 30. punkts, un 2023. gada 20. aprīlis, *Amazon.com* u.c./Komisija, C-815/21 P, EU:C:2023:308, 27. punkts).

Komisija saglabā iespēju uzsākt izmeklēšanu, pat ja valsts iestāde jau izskata šo lietu, un šī iespēja ir pakārtota vienīgi prasībai konsultēties ar minēto iestādi (spriedums, 2007. gada 8. marts, *France Télécom*/Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, 80. punkts).

21 Ceturtkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar Komisijas paziņojuma par sadarbību konkurences iestāžu tīklā (OV 2004, C 101, 43. lpp.; turpmāk tekstā – "sadarbības paziņojums") 4. punktu apspriešanās un informācijas apmaiņa konkurences iestāžu izveidotajā tīklā ir jautājums starp iestādēm, kuras rīkojas sabiedrības interesēs, un ka saskaņā ar tā 31. punktu šis paziņojums attiecīgajiem uzņēmumiem nepiešķir individuālas tiesības uz lietas izmeklēšanu konkrētā iestādē. Vispārīgāk runājot, nedz Regula Nr. 1/2003, nedz minētais paziņojums nerada uzņēmumam tiesības vai cerības, ka tā lietu izskatīs konkrēta konkurences iestāde (skat. spriedumu, 2014. gada 17. decembris, *Si.mobil*/Komisija, T-201/11, EU:T:2014:1096, 39. punkts un tajā minētā judikatūra, un rīkojumu, 2021. gada 14. oktobris, *Amazon.com* u.c./Komisija, T-19/21, EU:T:2021:730, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Saskaņā ar sadarbības paziņojuma 5. punktu katrs tīkla dalībnieks var brīvi lemt, vai izmeklēt vai neizmeklēt kādu lietu, un tā 55. punktā atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktam paredzēts, ka Komisija informē to valsts iestādi, kura izmeklē lietu, par iemesliem, kāpēc tā nolēmusi šo lietu pārņemt.

23 Attiecībā uz lietu pārdali starp konkurences iestādēm sadarbības paziņojuma 18. punktā noteikts – "ja rodas problēmas ar lietu pārdali, tās jārisina ātri, principā divu mēnešu laikā no dienas, kad tīklā atbilstoši Regulas [Nr. 1/2003] 11. pantam nosūtīta pirmā informācija ", un "šajā termiņā konkurences iestādes cenšas panākt vienošanos par iespējamo pārdali un, ja nepieciešams, par paralēlu darbību veikšanas kārtību".

24 Sadarbības paziņojuma 19. punktā noteikts:

"[..] konkurences iestādei vai iestādēm, kuras izmeklē lietu, pārdales termiņa beigās jāturpina to izmeklēt līdz procedūras pabeigšanai. Lietas pārdale pēc sākotnējā divu mēnešu termiņa beigām notiek tikai tad, ja lietas fakti procedūras laikā ir būtiski mainījušies."

25 Visbeidzot – sadarbības paziņojuma 54. punkts konkrēti attiecas uz situāciju, kad Komisija uzsāk izmeklēšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktu, pēc tam, kad "viena vai vairākas valsts konkurences iestādes ir informējušas tīklu [..], ka tās izskata konkrētu lietu". Šajā punktā norādīts, ka "sākotnējā sadales periodā", proti, šī paša paziņojuma 18. punktā minētajā "orientējošajā divu mēnešu termiņā", Komisija pēc apspriešanās ar attiecīgajām iestādēm var uzsākt lietas izskatīšanu, pamatojoties uz minēto tiesību normu. Turklāt tajā precizēts, ka "sadales perioda beigās" Komisija šo tiesību normu principā piemēro tikai atsevišķos gadījumos, proti, ja tīkla dalībnieki iecerējuši pieņemt pretrunīgus lēmumus vienā un tajā pašā lietā (54. punkta a) apakšpunkts); ja tie iecerējusi pieņemt lēmumu, kurš ir acīmredzami pretrunā pastāvīgajai judikatūrai (54. punkta b) apakšpunkts); ja viens vai vairāki locekļi pārmērīgi pagarina procedūru (54. punkta c) apakšpunkts); lai sekmētu Savienības konkurences politiku, it īpaši, ja līdzīgs konkurences jautājums radies vairākās dalībvalstīs, vai lai nodrošinātu tās efektīvu piemērošanu (54. punkta d) apakšpunkts); vai pat ja attiecīgā valsts konkurences iestāde vai iestādes neiebilst (54. punkta e) apakšpunkts).

26 Pamatojoties uz šiem elementiem, jāizvērtē prasītāju izvirzītie pamati.

27 Šajā gadījumā prasītājas uzsver, ka tās neapšauba apstrīdētā lēmuma saturu, kuram tās ir piekritušas izlīguma procedūrā. Tās precizē, ka prasības pieteikums attiecas tikai uz procesuālajiem pārkāpumiem, kuri noveda pie tā, ka lieta tika pārdalīta Komisijai un galu galā tika pieņemts minētais lēmums.

28 Prasības pamatošanai prasītājas izvirza sešus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts sadarbības paziņojumā ietverto principu pārkāpums. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts tiesiskās paļāvības principa pārkāpums un apstrīdētajam lēmumam neesot norādīts pietiekams pamatojums. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts subsidiaritātes princips. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka neesot ievērotas tiesības uz aizstāvību. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts samērīguma princips. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts labas pārvaldības princips.

29 Pirmais un otrais pamats jāizskata kopā, un pēc tam pārējie pamati tādā secībā, kādā tie izvirzīti.

1. Par pirmo un otro pamatu, ar kuriem tiek apgalvots, ka esot pieļauts sadarbības paziņojuma un tiesiskās paļāvības principa pārkāpums, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums

30 Prasītājas būtībā apgalvo, ka, pirmkārt, sadarbības paziņojums Komisijai esot saistošs un tas radot tiesisko paļāvību, un, otrkārt, Komisija neesot pamatojusi lēmumu atkāpties no minētajā paziņojumā paredzētā sākotnējā pārdales termiņa.

a) Par argumentāciju, ka sadarbības paziņojums Komisijai esot saistošs un tas radot tiesisko paļāvību

31 Prasītāju argumenti būtībā ir iedalāmi trīs daļās. Pirmā daļa ir par to, vai sadarbības paziņojums Komisijai ir saistošs. Otrā daļa ir vērsta uz to, lai tiktu noteikts, vai minētā paziņojuma 18. un 19. punkts ir radījuši tiesisko paļāvību attiecībā uz lietas pārdali divu mēnešu termiņā, un trešā daļa ir vērsta uz to, lai tiktu noteikts, vai šajā gadījumā pastāvēja iemesli atkāpties no šī termiņa.

1) Par pirmo daļu, ka sadarbības paziņojums Komisijai esot saistošs

32 Prasītājas apgalvo – no judikatūras izriet, ka, pieņemot tādus rīcības noteikumus, kādi izklāstīti sadarbības paziņojumā, Komisija pati ierobežo savu rīcības brīvību un nevar atkāpties no šiem noteikumiem, attiecīgā gadījumā netiekot vainotai par vispārējo tiesību principu, tostarp tiesiskās paļāvības principa, pārkāpumu.

33 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītāju argumentus.

34 Šajā ziņā jāatgādina, ka Tiesas ieskatā *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* C sērijā publicēto pamatnostādņu mērķis atšķirībā no tā L sērijas ir publicēt nevis juridiski saistošus aktus, bet tikai ar Savienību saistītu informāciju, ieteikumus un paziņojumus (spriedumi, 2011. gada 12. maijs, *Polska Telefonia Cyfrowa*, C-410/09, EU:C:2011:294, 35. punkts, un 2012. gada 13. decembris, *Expedia*, C-226/11, EU:C:2012:795, 30. punkts). Sadarbības paziņojums, kas pieņemts Eiropas konkurences tīkla kontekstā, 2004. gadā ir publicēts minētā *Oficiālā Vēstneša* C sērijā (spriedums, 2016. gada 20. janvāris, *DHL Express* (*Italy*) un *DHL Global Forwarding* (*Italy*), C-428/14, EU:C:2016:27, 34. punkts).

35 Tomēr no judikatūras izriet, ka tad, kad Komisija pieņem rīcības noteikumus un, tos publicējot, paziņo, ka turpmāk tos piemēros attiecīgajās lietās, tā ierobežo savu rīcības brīvību un nevar atkāpties no šiem noteikumiem, jo pretējā gadījumā tā būtu vainojama tādu vispārējo tiesību principu kā vienlīdzīgas attieksmes vai tiesiskās paļāvības aizsardzības principi pārkāpumā (spriedums, 2017. gada 16. februāris, *H&R ChemPharm*/Komisija, C-95/15 P, nav publicēts, EU:C:2017:125, 57. punkts).

36 Kā atzīmē prasītājas, Vispārējā tiesa nesen ir norādījusi, ka šī judikatūra piemērojama sadarbības paziņojumam, ar ko Komisija pati ir ierobežojusi savu rīcības brīvību sūdzību izskatīšanā, nosakot pamatnostādnes, kuru mērķis tostarp ir noskaidrot, kādos apstākļos var uzskatīt, ka vai nu Komisija, vai viena valsts konkurences iestāde, vai vairākas valsts konkurences iestādes var labāk izskatīt sūdzību (spriedums, 2022. gada 9. februāris, *Sped-Pro*/Komisija, T-791/19, EU:T:2022:67, 40. punkts).

37 Tomēr Komisija uzskata, ka sadarbības paziņojums atšķiras no citiem paziņojumiem, jo tas attiecas tikai uz attiecībām starp konkurences iestādēm. Turklāt 2022. gada 9. februāra spriedumam *Sped-Pro*/Komisija (T-791/19, EU:T:2022:67) neesot nozīmes šajā lietā, jo tas attiecas uz "sūdzību izskatīšanu" saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 7. pantu un Komisijas Regulas (EK) Nr. 773/2004 (2004. gada 7. aprīlis) par lietas izskatīšanu saskaņā ar [LESD 101.] un [102.] pantu, ko vada Komisija (OV 2004, L 123, 18. lpp.), 7. pantu, nevis uz lietu pārdali vai lēmumu, ar ko konstatē konkurences noteikumu pārkāpumu. Galvenās bažas lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, esot bijušas izvairīties no situācijas, kad sūdzība netiek izskatīta, bet prasītājas šajā lietā apgalvo, ka tieši Komisijai, nevis Federālajam karteļu birojam bija jāliedz piemērot LESD 101. pantu tikai tādēļ, ka bija beidzies sākotnējais sadales termiņš. Tas faktiski būtu pretrunā minētā sprieduma mērķim, proti, konkurences noteikumu efektīvai piemērošanai. Turklāt sadarbības paziņojums galvenokārt attiecoties uz sūdzību izskatīšanu tā 20.–25., 35. un 36. punktā, kas uz šo lietu neattiecas.

38 Tomēr šajā ziņā jānorāda, ka Komisijas veiktajam nodalījumam starp gadījumiem, kad lieta ierosināta pēc sūdzības saņemšanas un kad tā lietu uzsākusi pēc savas ierosmes – un *a fortiori*, kā tas ir šajā gadījumā, pēc Federālā karteļu biroja lūguma – nav nozīmes.

39 Proti, ir taisnība, ka 2022. gada 9. februāra spriedums *Sped-Pro*/Komisija (T-791/19, EU:T:2022:67) attiecas uz sūdzības iesniedzēja tiesību pārkāpuma risku sūdzības noraidīšanas gadījumā.

40 Tomēr sadarbības paziņojumā ir aplūkoti kopā gadījumi, kuros lieta ir ierosināta pēc sūdzības saņemšanas, un gadījumi, kad konkurences iestāde ir vērsusies pēc savas ierosmes.

41 Konkrēti – minētā sadarbības paziņojuma 18. un 19. punktā, kuri attiecas uz pārdales jautājumiem un saistībā ar kuriem prasītājas atsaucas uz pārkāpumu, nav nekādas atšķirības, vai aplūkotā lieta ierosināta *ex officio* vai pēc sūdzības saņemšanas.

42 Tālab jāuzskata, ka, neraugoties uz to, ka informācijas apmaiņa tīklā ir jautājums starp konkurences iestādēm, kas rīkojas sabiedrības interesēs un nekādi negroza uzņēmumu tiesības vai pienākumus (sadarbības paziņojuma 4. punkts), Komisija, pieņemdama šo paziņojumu, pati ir ierobežojusi savu rīcību ne tikai attiecībā uz sūdzības iesniedzējiem, bet arī attiecībā uz uzņēmumiem, par kuru darbībām tiek veikta izmeklēšana.

43 Tādējādi tas, ka Komisija nav ievērojusi pašas ieviestos noteikumus, saskaņā ar iepriekš 35. punktā minēto judikatūru varētu novest pie tādu vispārējo principu kā tiesiskās paļāvības princips pārkāpuma, un uz to šajā lietā ir norādījušas prasītājas, un tas ir turpmāk minētās otrās un trešās sadaļas priekšmets.

2) Par otro daļu, ka sadarbības paziņojuma 18. un 19. punkts esot radījuši tiesisko paļāvību

44 Prasītājas uzskata, ka sadarbības paziņojuma 18. un 19. punktā izklāstītie lietu pārdales noteikumi esot radījuši tiesisko paļāvību, ka lietas pārdale notiks sākotnējā divu mēnešu termiņā.

45 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītāju argumentus.

46 Šajā ziņā jāatgādina – lai tiktu konstatēts tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums, Savienības iestādei, sniedzot administrācijai pakļautajai personai precīzus solījumus, bija jārada tai pamatotas cerības. Par šādiem solījumiem uzskata jebkādā veidā paziņotu konkrētu, beznosacījumu un saskaņotu informāciju (spriedums, 2021. gada 16. septembris, *FVE Holýšov I* u.c./Komisija, C-850/19 P, nav publicēts, EU:C:2021:740, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Taču sadarbības paziņojumā nav sniegts nekāds precīzs solījums, ka pārdales termiņš nevarētu būt ilgāks par diviem mēnešiem.

48 Proti, pirmkārt, saskaņā ar sadarbības paziņojuma 18. punktu pārdalei ir jānotiek (skat. šī sprieduma 23. punktu) "principā" divu mēnešu termiņā, un no šī formulējuma izriet, ka šis termiņš nav obligāts. Turklāt šim punktam katrā ziņā nav nozīmes, ņemot vērā lietas apstākļus, jo starp lietas dalībniekiem nav strīda, ka Federālais karteļu birojs un Komisija saskaņā ar šīs tiesību normas formulējumu nav "centušās panākt vienošanos par iespējamu pārdali", lai "atrisinātu" "pārdales problēmas", bet ka Komisija uzsākusi izmeklēšanu pēc Federālā karteļu biroja lūguma.

49 Otrkārt, jānorāda, ka prasītājas atsaucas uz šī sprieduma 24. punktā atgādinātā sadarbības paziņojuma 19. punkta otrā teikuma šauru interpretāciju. To ieskatā frāze "par lietu zināmie fakti" ietver tikai tos faktus, kas ir būtiski, lai noteiktu, vai ir izdarīts konkurences noteikumu pārkāpums, nevis notikumus, kas norisinājušies turpmākā administratīvā procesa laikā un kas varētu to ietekmēt.

50 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2021. gada 27. janvāris, *De Ruiter*, C-361/19, EU:C:2021:71, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Tādējādi prasītāju piedāvāto interpretāciju nevar atbalstīt, jo, ņemot vērā sadarbības paziņojuma 19. punkta kontekstu, tā ir pretrunā šī punkta interpretācijai. No minētā paziņojuma 54. punktā izklāstītajām dažādajām situācijām izriet (skat. šī sprieduma 25. punktu), ka faktu, ka Komisija uzsāk izmeklēšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktu, var pamatot ar vairākiem iemesliem. Tā kā šīs situācijas pārsniedz faktus, kas ir būtiski, lai konstatētu, vai ir noticis konkurences noteikumu pārkāpums, jēdziens "par lietu zināmo faktu ievērojama attīstība lietas izskatīšanas gaitā" jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz jebkuru būtisku faktu, kas konstatēts izmeklēšanas gaitā.

52 Tāpēc jānoraida prasītāju argumentācija, ka sadarbības paziņojuma 18. un 19. punkts esot radījuši tiesisko paļāvību tam, ka pārdale bija jāveic divu mēnešu termiņā.

[..]

1. Par trešo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka esot pārkāpts subsidiaritātes princips

73 Prasītājas it īpaši atsaucas uz judikatūru, saskaņā ar kuru Regulā Nr. 1/2003 atbilstoši subsidiaritātes principam tiek organizēta plašāka valsts konkurences iestāžu iesaistīšanās. Tādējādi Komisijai, īstenojot rīcības brīvību, kas tai piešķirta ar Regulu Nr. 1/2003, esot jāievēro subsidiaritātes princips. Līdz ar to nebūtu atbilstīgi, ka Komisija izmantotu rīcības brīvību, lai piekristu lietas pārdalei nolūkā apiet Vācijas tiesību normas.

74 Komisija un Vācijas Federatīvā Republika apstrīd prasītāju argumentus.

75 Kā noteikts LES 5. panta 3. punktā, saskaņā ar subsidiaritātes principu jomās, kuras nav ekskluzīvā Savienības kompetencē, tā rīkojas tikai atbilstīgā apmērā un vienīgi tad, ja paredzētās darbības mērķus nevar pietiekami labi sasniegt dalībvalstis centrālā vai reģionālā un vietējā līmenī, bet ierosinātās darbības mēroga vai iedarbības dēļ tie ir labāk sasniedzami Savienības līmenī.

76 Atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 34. apsvērumam "saskaņā ar subsidiaritātes un proporcionalitātes [samērīguma] principu, kā tas noteikts [LES] 5. pant[a 1. un 3. punktā], [minētā] regula paredz tikai to, kas ir vajadzīgs, lai sasniegtu tās mērķi, atļaut efektīvi piemērot [Savienības] konkurences noteikumus."

77 Vispārējā tiesa jau ir lēmusi, ka subsidiaritātes princips neliek apšaubīt pilnvaras, kas Komisijai piešķirtas ar LES, starp kurām ir konkurences noteikumu piemērošana (spriedums, 2007. gada 8. marts, *France Télécom*/Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, 89. punkts).

78 Kā atgādināts šī sprieduma 18. un 19. punktā, lai gan ar Regulu Nr. 1/2003 ir izbeigta agrākā centralizētā sistēma un atbilstoši subsidiaritātes principam tiek organizēta plašāka valsts konkurences iestāžu iesaistīšanās, Komisijai joprojām ir izšķiroša loma pārkāpumu izmeklēšanā un procesa ierosināšanā.

79 Tālab, kā atgādināts šī sprieduma 20. punktā, Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktā paredzēts, izvirzot vienīgi prasību konsultēties ar attiecīgo valsts iestādi, ka Komisija saglabā iespēju uzsākt izmeklēšanu, lai pieņemtu lēmumu, pat ja valsts iestāde jau izmeklē šo lietu.

80 Šajā gadījumā, kā norādīts apstrīdētā lēmuma 11. apsvērumā, tā kā Komisija uzsāka izmeklēšanu pēc Federālā karteļu biroja lūguma, Regulas Nr. 1/2003 11. panta 6. punktā paredzētais nosacījums ir pilnībā izpildīts. Tādējādi minētā uzsākšana nav apdraudējusi attiecīgās dalībvalsts prerogatīvas, un subsidiaritātes principa pārkāpums noteikti ir izslēgts.

81 Tāpēc trešais pamats par subsidiaritātes principa pārkāpumu jānoraida.

[..]

A. Par Komisijas pretprasību

114 Komisijas ieskatā papildu administratīvais slogs, ko prasītājas radījušas pēc izlīguma noslēgšanas, liek atkārtoti izvērtēt tām uzlikto naudas sodu. Prasītājas esot izvirzījušas tikai pamatus, ar kuriem tās apstrīd Komisijas kompetenci veikt attiecīgo administratīvo procesu, lai gan savos izlīguma

iesniegumos tās esot atzinušas, ka piekrīt, ka Komisija tām uzliek naudas sodu. Komisija uzskata, ka 10 % naudas soda samazinājums atbilstoši izlīguma paziņojuma 32. punktam vairs nav pamatots, un tādēļ lūdz Vispārējo tiesu, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, uzlikt prasītājām 9 588 000 EUR naudas sodu. Pakārtoti – Komisija ierosina ņemt vērā faktu, ka izlīguma procedūra šajā lietā daudz ierobežotāk veicināja valsts resursu saglabāšanu, nekā tas ir parasti, un apgalvo, ka šis fakts nepamatoja visa naudas soda samazinājumu par 10 %.

115 Prasītājas apstrīd Komisijas argumentus. Konkrēti – to ieskatā nekāds juridiskais pamats neļauj atcelt izlīgumā piešķirto samazinājumu.

116 Tālab vispirms jāpārbauda, vai Vispārējai tiesai ir kompetence atcelt izlīgumā piešķirto samazinājumu, kas nozīmētu palielināt naudas sodu un pēc tam novērtēt Komisijas pretprasības pamatotību.

1. Par Vispārējās tiesas kompetenci

117 Jāatgādina, ka tiesiskuma pārbaudi papildina neierobežota kompetence, kas Savienības tiesai atzīta Regulas Nr. 1/2003 31. pantā saskaņā ar LESD 261. pantu. Šī kompetence ļauj Savienības tiesai papildus vienkāršai soda tiesiskuma pārbaudei Komisijas vērtējumu aizstāt ar savu vērtējumu un līdz ar to atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto naudas sodu vai periodisko naudas sodu (skat. spriedumus, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 63. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2023. gada 18. oktobris, *Clariant* un *Clariant International* /Komisija, T-590/20, EU:T:2023:650, 185. punkts un tajā minētā judikatūra).

118 Lai gan neierobežotas kompetences īstenošanu visbiežāk lūdz prasītājs naudas soda samazināšanai, nekas neliedz arī Komisijai vērsties Savienības tiesā ar jautājumu par naudas sodu un lūgt palielināt šo naudas sodu (spriedumi, 2008. gada 8. oktobris, *Schunk* un *Schunk Kohlenstoff-Technik*/Komisija, T-69/04, EU:T:2008:415, 244. punkts, un 2023. gada 18. oktobris, *Clariant* un *Clariant International*/Komisija, T-590/20, EU:T:2023:650, 221. punkts).

119 Šī neierobežotā kompetence attiecas arī uz gadījumu, kad, kā tas ir šajā lietā, prasītājas pakārtoti nelūdz samazināt tām uzlikto naudas sodu. Regulas Nr. 1/2003 31. pants, kurā *expressis verbis* paredzēts, ka Savienības tiesa, izskatot prasības par lēmumiem, ar kuriem Komisija ir noteikusi naudas sodu, var "atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto soda naudu [naudas sodu]", šo kompetenci nepakļauj šādai prasībai.

120 Tāpēc prasītāju iebilde par Komisijas pretprasības nepieņemamību jānoraida.

1. Par prasības pamatotību

a) Ievada apsvērumi

121 Pirmām kārtām, attiecībā uz izlīguma procedūru Vispārējā tiesa jau atgādināja tās būtiskās iezīmes 2015. gada 20. maija sprieduma *Timab Industries* un *CFPR*/Komisija (T-456/10, EU:T:2015:296) 58.–74. punktā un nesen 2023. gada 18. oktobra sprieduma *Clariant* un *Clariant International*/ Komisija (T-590/20, EU:T:2023:650) 208.–216. punktā.

122 No minētās judikatūras izriet, ka izlīguma procedūra ļauj Komisijai aizliegtās vienošanās lietas izskatīt ātrāk un efektīvāk. Tādējādi šīs procedūras mērķis ir vienkāršot un paātrināt administratīvos procesus, lai Komisija varētu izskatīt vairāk lietu, izmantojot tos pašus resursus (spriedumi, 2015. gada 20. maijs, *Timab Industries* un *CFPR*/Komisija, T-456/10, EU:T:2015:296, 60. punkts, un 2023. gada 18. oktobris, *Clariant* un *Clariant International*/Komisija, T-590/20, EU:T:2023:650, 209. punkts).

123 Izlīguma procedūra būtībā norit šādi. Procedūru uzsāk Komisija ar attiecīgo uzņēmumu piekrišanu (izlīguma paziņojuma 5., 6. un 11. punkts). Tiklīdz procedūra uzsākta, Komisija divpusējās sarunās uzņēmumus, uz kuriem attiecas izmeklēšana un kuri piedalās izlīguma procedūrā, informē par galvenajiem faktoriem, "piemēram, par faktiem, uz kuriem Komisija atsaucas, par šo faktu klasifikāciju, iespējamā karteļa [aizliegtās vienošanās] nopietnumu vai ilgumu, atbildības noteikšanu, iespējamās soda naudas [naudas soda] apmēra aprēķinu, kā arī par pierādījumiem, ar kuriem pamatoti iespējamie iebildumi" (izlīguma paziņojuma 16. punkts). Tas lietas dalībniekiem dod iespēju efektīvi izvērtēt savus apsvērumus par iebildumiem, kas pret tām izteikti, un ļauj tām pieņemt apzinātu lēmumu piedalīties vai nepiedalīties izlīgumā (izlīguma paziņojuma 16. punkts).

124 Tieši pēc šīs informācijas paziņošanas attiecīgie uzņēmumi var izvēlēties izlīguma procedūru un iesniegt izlīguma iesniegumu. Šajā izlīguma iesniegumā tostarp jābūt skaidri un nepārprotami formulētam apstiprinājumam, ka lietas dalībnieki atzīst savu atbildību par pārkāpumu, norādei uz maksimālo naudas sodu, ko lietas dalībnieki sagaida, ka Komisija tiem uzliks, un kuru tie būtu gatavi pieņemt izlīguma procedūrā, un apstiprinājumam, ka tie neplāno lūgt piekļuvi lietas materiāliem vai tikt vēlreiz uzklausīti tiesas sēdē, izņemot, ja Komisija iebildumu paziņojumā un lēmumā neatspoguļo to izlīguma iesniegumu (izlīguma paziņojuma 20. punkts).

125 Pēc tam, kad ir atzīta atbildība un saņemti attiecīgo uzņēmumu apstiprinājumi, Komisija tiem nosūta iebildumu paziņojumu un pēc tam pieņem galīgo lēmumu. Šis lēmums galvenokārt balstīts uz to, ka lietas dalībnieki nepārprotami ir atzinuši savu atbildību, nav apstrīdējuši iebildumu paziņojumu un apstiprinājuši gatavību izlīgt (izlīguma paziņojuma 23.–28. punkts).

126 Galīgajā lēmumā Komisija var nolemt atlīdzināt lietas dalībniekam par izlīguma noslēgšanu, samazinot uzliekamo naudas sodu par 10 % (izlīguma paziņojuma 32. punkts).

127 Otrām kārtām, attiecībā uz Komisijas pretprasību – lai gan, kā izriet no šī sprieduma 118. punktā atgādinātās judikatūras, Komisija var lūgt Vispārējo tiesu palielināt naudas sodu, jāatgādina, ka šajā nolūkā tai ir jādod Vispārējai tiesai iespēja noteikt, vai lietas apstākļi attaisno šādu palielinājumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2003. gada 9. jūlijs, *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija, T-224/00, EU:T:2003:195, 362. punkts, un 2008. gada 8. oktobris, *Schunk* un *Schunk Kohlenstoff-Technik*/Komisija, T-69/04, EU:T:2008:415, 251. punkts).

128 Konkrēti – Komisijai jāpierāda, ka pieprasītais naudas soda palielinājums ir atbilstošs, it īpaši, ņemot vērā faktus un apstākļus, kuri radušies tiesvedības laikā un par kuriem tai lēmuma, ar kuru noteikts naudas sods, pieņemšanas brīdī nebija zināms (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 5. oktobris, *Transcatab*/Komisija, T-39/06, EU:T:2011:562, 402. punkts, un 2023. gada 18. oktobris, *Clariant* un *Clariant International*/Komisija, T-590/20, EU:T:2023:650, 222. punkts). Proti, svarīgi ir noskaidrot, vai prasītāja rīcības dēļ Komisija pretēji visām pamatotām cerībām, kas saistītas ar prasītāja sadarbību administratīvās procedūras laikā, bija spiesta sagatavot aizsardzību un paust to Vispārējā tiesā, jo prasītājs apstrīdēja faktus, kurus tā pamatoti bija

uzskatījusi par tādiem, kurus prasītājs vairs neapšauba (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 14. decembris, *Raiffeisen Zentralbank Österreich* u.c./Komisija, no T-259/02 līdz T-264/02 un T-271/02, EU:T:2006:396, 573. punkts).

a) Komisijas lūguma izskatīšana

129 Šajā gadījumā Komisija norāda, ka naudas soda palielinājums ir atbilstīgs tāpēc, ka, pirmkārt, prasītājas nevar apstrīdēt tās kompetenci Vispārējā tiesā veikt administratīvo procesu šajā lietā, jo tās bija atzinušas šo kompetenci savā izlīguma iesniegumā, un, otrkārt, šī lieta radot papildu administratīvo slogu.

130 Pirmām kārtām, jāpārbauda, vai Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi, ka administratīvajā procesā prasītājas bija atzinušas tās kompetenci Federālā karteļu biroja vietā.

131 Pirmkārt, lai gan Komisija jau iebildumu rakstā apgalvoja, ka prasītājas būtībā bija atzinušas šo kompetenci administratīvajā procesā, tā nedz minētajā rakstā, nedz atbildes rakstā uz repliku nav iesniegusi vai nav piedāvājusi iesniegt nevienu pierādījumu, kas varētu pierādīt to apgalvoto minētās kompetences atzīšanu izlīguma procedūrā, lai gan minētās kompetences apstrīdēšana ir prasītāju prasības priekšmets.

132 Vienīgi tiesas sēdē Komisija norādīja, ka tā bija gatava iesniegt Vispārējai tiesai pierādījumu savākšanas pasākumā, kas noteikts atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 92. panta 3. punktam un 103. pantam, prasītāju iesniegto izlīguma iesniegumu, kuram ir ļoti "sensitīvs" un "konfidenciāls" saturs. Komisijas ieskatā minētajā iesniegumā ir norādes par šīs kompetences atzīšanu.

133 Šajā ziņā jāatgādina, ka Reglamenta 85. panta 3. punktā ir paredzēts, ka "puses izņēmuma kārtā var sniegt papildu pierādījumus vai izteikt pierādījumu piedāvājumus pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas ar nosacījumu, ka kavēšanās šo ziņu iesniegšanā ir attaisnota".

134 Tāpat Reglamenta 88. panta 2. punktā ir paredzēts, ka tad, ja pieteikums par pierādījumu savākšanas pasākumiem tiek iesniegts pēc pirmās procesuālo rakstu apmaiņas, lietas dalībniekam, kurš to iesniedz, jānorāda iemesli, kuru dēļ tas to nevarēja iesniegt agrāk.

135 Turklāt saskaņā ar Reglamenta 92. panta 3. punktu lietas dalībniekam, kurš lūdz veikt pierādījumu savākšanas pasākumu atbilstoši šai tiesību normai, jāpamato šāda pasākuma nepieciešamība rīkojuma par pierādījumu savākšanu veidā.

136 Tomēr pat neatkarīgi no tā, vai Komisijas rīcība jāuzskata par pierādījumu piedāvājumu, kas iesniegts saskaņā ar Reglamenta 85. panta 3. punktu, vai par lūgumu veikt pierādījumu savākšanas pasākumus saskaņā ar šī paša reglamenta 92. panta 3. punktu, jākonstatē, ka tā nav sniegusi pienācīgu pamatojumu tās rīcības kavējumam.

137 Proti, Komisija tiesas sēdē tikai atsaucās uz 2023. gada 18. oktobra sprieduma *Clariant* un *Clariant International/Commission* (T-590/20, EU:T:2023:650) 222. punktu, kas minēts šī sprieduma 128. punktā, un norādīja, ka šajā gadījumā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, tā nezināja, ka prasītājas apstrīdēs tās kompetenci.

138 Tomēr, no vienas puses, Komisijas skaidrojums nevar likt apšaubīt faktu, ka saskaņā ar prasītāju prasību jau no iebildumu raksta tā varēja iesniegt jebkādus pierādījumus, pierādījumu piedāvājumus vai lūgumu veikt pierādījumu savākšanas pasākumus, lai būtībā pamatotu savu argumentu, ka prasītājas izlīguma procedūrā netieši bija atzinušas tās kompetenci.

139 No otras puses, pieņemot, ka Komisija vēlējās atsaukties uz 2023. gada 18. oktobra spriedumu *Clariant* un *Clariant International*/Komisija (T-590/20, EU:T:2023:650), pamatojoties uz to, ka tas tika pasludināts pēc 2022. gada 7. decembra iebildumu raksta un 2023. gada 5. aprīļa atbildes raksta uz repliku, arī jākonstatē, kā tas izriet no šī sprieduma 128. punkta, ka šajā spriedumā nav ietverti jauni juridiski vērtējumi attiecībā uz elementiem, kuriem būtu jāpamato pretprasība par naudas soda palielināšanu, kas varētu attaisnot Komisijas rīcības kavēšanos. Proti, no Vispārējās tiesas judikatūras jau izriet, ka Komisijai lūgums jāpamato, ņemot vērā apstākļus, kuri tai nebija zināmi brīdī, kad tā samazināja naudas sodu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 5. oktobris, *Transcatab*/Komisija, T-39/06, EU:T:2011:562, 402. punkts).

140 Turklāt, tā kā Komisija ir balstījusies uz Reglamenta 92. panta 3. punktu, jākonstatē, ka tā nav arī paskaidrojusi, kāpēc šajā lietā bija nepieciešams pierādījumu savākšanas pasākums, bet tikai vispārīgi atsaukusies uz iespējamiem konfidencialitātes un sensibilitātes iemesliem, lai gan dokumentus, ko tā piedāvāja iesniegt, bija sagatavojušas pašas prasītājas.

141 Tālab Komisijas lūgums sniegt noteiktus pierādījumus Vispārējā tiesā, kas izteikts 2024. gada 20. marta tiesas sēdē, jānoraida kā nepieņemams.

142 Otrkārt, Komisija uzskata, ka tās kompetences atzīšana izriet no fakta, ka prasītājas izlīguma iesniegumā bija paziņojušas, ka tās akceptēs, ka Komisija tām uzliks naudas sodu, kas var sasniegt noteiktu maksimālo apmēru.

143 Tādējādi saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 16. apsvēruma a) punktu prasītājas *expressis verbis* un nepārprotami ir atzinušas savu atbildību, galvenos faktus, to juridisko kvalifikāciju, tostarp savu lomu un savas dalības pārkāpumā ilgumu. Saskaņā ar minētā lēmuma 16. apsvēruma b) punktu tās arī norādīja uz naudas soda maksimālo apmēru, ko tās sagaida, ka tām uzliks, un ko tās pieņemtu izlīguma procedūrā.

144 Taču no šo pierādījumu atzīšanas nevar secināt, ka prasītājas būtu atzinušas arī Komisijas kompetenci, kas nebija paredzēta izlīguma paziņojumā, atšķirībā no minēto pierādījumu atzīšanas, kas īpaši paredzēta minētā paziņojuma 20. punktā (skat. šī sprieduma 124. punktu).

145 Tāpēc jākonstatē, ka Komisija nav pierādījusi, ka prasītājas bija atzinušas tās kompetenci veikt aplūkoto administratīvo procesu.

146 Papildus jāatgādina, ka apstākļos, kas ir analogi šīs lietas apstākļiem, Tiesa jau ir nospriedusi, ka tad, ja administratīvā procesa beigās, kas seko lēmuma par izmeklēšanas uzsākšanu pieņemšanai, Komisija pieņem lēmumu, kas skar tāda uzņēmuma kā prasītājs intereses, šis lēmums saskaņā ar LESD 263. pantu var būt prasības tiesā priekšmets, kurā minētais uzņēmums var atsaukties uz visiem lietderīgajiem pamatiem. Konkrēti – no minētās tiesību normas izriet, ka jautājums par akta autora kompetenci ietilpst pārbaudē, ko Savienības tiesa veic šādas prasības kontekstā. Tāpēc Savienības tiesai jāizvērtē, vai minētā administratīvā procesa gaitā ir notikušas nelikumības un vai tās varētu ietekmēt Komisijas šī procesa beigās pieņemtā lēmuma tiesiskumu (rīkojums, 2020. gada 29. janvāris, *Silgan Closures* un *Silgan Holdings*/Komisija, C-418/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:43, 63. un 64. punkts).

147 No iepriekš minētā izriet, ka – pretēji Komisijas apgalvotajam – šīs lietas apstākļos naudas soda palielinājumu nevar pamatot ar to, ka prasītājas pirmo reizi Vispārējā tiesā apstrīdēja faktu (proti, šajā gadījumā Komisijas kompetenci Federālā karteļu biroja vietā), ko tās esot atzinušas izlīguma procedūras gaitā Komisijā. Šajā gadījumā Komisija nav spējusi pierādīt, ka prasītājas izlīguma procedūras gaitā bija atzinušas tās kompetenci Federālā karteļu biroja vietā, nedz arī to, ka tā varēja saprātīgi pieņemt, ka prasītājas neapstrīd minēto kompetenci, vēl jo vairāk pēc šī sprieduma 146. punktā minētās tiesvedības, ko ierosinājusi cita grupa, kura saistīta ar pārkāpumu.

148 Otrām kārtām, jāizvērtē Komisijas pakārtotā argumentācija, ka šīs prasības celšana apdraudēja procesuālos ieguvumus, ko tā bija saņēmusi izlīguma procedūrā.

149 Šajā ziņā no apstrīdētā lēmuma 16. apsvēruma izriet, ka prasītājas bija atzinušas savu atbildību un norādījušas maksimālo naudas soda apmēru, ko tās sagaidītu (skat. šī sprieduma 143. punktu), un apstiprinājušas, ka tās bija pietiekami informētas par iebildumiem, kurus Komisija plānoja izvirzīt pret tām, un ka tām bija pietiekama iespēja savus apsvērumus darīt zināmus Komisijai (16. apsvēruma c) punkts). Tās arī norādīja, ka neplāno pieprasīt piekļuvi lietas materiāliem vai tikt atkārtoti uzklausītas tiesas sēdē (16. apsvēruma d) punkts), un piekrita saņemt iebildumu paziņojumu un galīgo lēmumu angļu valodā (16. apsvēruma e) punkts).

150 Tādējādi – pretēji Komisijas apgalvotajam – tā ir saņēmusi procesuālus ieguvumus, kas joprojām ir spēkā, neatkarīgi no šīs prasības celšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 18. oktobris, *Clariant* un *Clariant International*/Komisija, T-590/20, EU:T:2023:650, 237. punkts). Komisijas līdzekļu mobilizēšana, lai aizstāvētu apstrīdēto lēmumu Vispārējā tiesā, ir raksturīga katrai tiesvedībai un neapšauba minētos procesuālos ieguvumus, jo šajā lietā prasītājas nevēlas atgriezties pie šī sprieduma 149. punktā minētajiem elementiem, kurus tās ir atzinušas izlīguma procedūrā, bet apstrīd vienīgi Komisijas kompetenci Federālā karteļu biroja vietā.

151 No iepriekš minētā izriet, ka šīs lietas īpašajos apstākļos Komisijas pieprasīto naudas soda palielinājumu nevar pamatot nedz ar apgalvoto procesuālo ieguvumu zaudēšanu, nedz ar apgalvoto papildu administratīvo slogu, ko radījusi šīs prasības celšana.

152 Tādējādi Komisijas pretprasība, tostarp prasība, kura celta pakārtoti, jānoraida.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) Eiropas Komisijas pretprasību noraidīt.

3) *Crown Holdings, Inc.* un *Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH* sedz savus un atlīdzina 90 % Komisijas tiesāšanās izdevumus.

4) Komisija sedz 10 % savu tiesāšanās izdevumu.

5) Vācijas Federatīvā Republika savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Marcoulli Schwarcz Tomljenović

Norkus Valasidis

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 2. oktobrī.

[Paraksti]